

Lehetetlen? Éppen úgy lehetetlen, mint egykor betartani a mezopotámiai törvény- szerinti első gyermek megölését Ábrahámnak?

Az egyetlen lehetőségnél tartunk: teljesen belekapasz- kodni az Örökkévaló szeretetébe, tanításába!

Ezt nem lehet külsőségekkel megvalósítani, ezt nem lehet máról-holnapra az emberek lelkébe ültetni.

Az én javaslatom az volna, mint *egyetlen lehetőség* a zsidóság és a Názáretit-követők számára egyaránt, ha az istentiszteletünk központjába a „ne ölj” tanítást ten- nénk, ami azt jelentené, hogy minden erőnket latba vet- nénk közösen, hogy fegyver ne gyártassék, hogy fegy- vert soha kézbe ne vegyünk ember ellen.

Azt hiszem, hogy ez jobban elkülönítene bennünket a környezetünkötől, mint a körülmetélés, és minden egyéb külsőség.

Ma, amikor olyan természetesen énekeljük a katona-da- lokat, amikor a gyerekek a tank belsejével, fölszerel- sével ismerkednek, a tévében annyi fegyver-forgatást látnak. Amikor minden hatalmi törekvés, konfliktus megoldását csakis repülőgép-anyahajók bevetésével, atommaggal töltött rakéták fejlesztésével tudunk elkép- zelni.

Ma, ha volna olyan vallás, közösség, olyan ember, aki akár élete árán is szembe merne menni ezzel a környe- zettel, akkor ezeket az embereket biztosan nem fenye- getné az *asszimiláció!*

S az teljesen mindegy, hogy ezt tanítást zsinagógában vagy templomnak (igen helytelenül!), összejövete- lihelynek nevezett épületben szívná magába az az ember, aki az Örökkévalóval szeretne találkozni, általa egyre világosabban gondolkodni, megérteni a „ne ölj” és a „szeresd ellenséged” tanítás megváltói értelmét.

Egyszóval: én a békéért való küzdelmet tartanám méltó, a mai korhoz illő folytatásnak! Mindazon szertartásnak, gyakorlat folytatásának, mely egykor a pogányságból való kiemelkedést jelentette.

Ki merem mondani: ha mi ezt – a béke végtelen fontos- ságát - közösen meg tudnánk értetni a világgal, akkor mi a világ megváltásához igen nagy mértékben járul- nánk hozzá, mi, akik a tíz parancsolat szerinti élet miatt továbbra sem *asszimilálódunk* – lélekben!

Egy külsőséget tudok elképzelni: a kabátomon hordva, egy kicsi táblára ez volna felírva a szívem fölött: ne ölj, s a másik oldali táblácskán pedig ez állna: szeresd el- lenségedet.

Ha ezt nem csak hordanánk, hanem minden pillanatban e szerint élnénk is – gyakran a testi épségünket is koc- kára téve -, akkor találkozhatnánk mi, akik az egyik vagy a másik fiú pályáját lelkiismeretesen követtük, s – úgy látszik -, hogy ebben a pillanatban a két pálya az Egyetlen cél-felé beállt!

Kedves Józsi Bácsi, hátha összeölelkezhetünk egyszer!

2017. szeptember 03.

DEBRECZENI ZSUZSA

EMLÉKEZÉS ARANKÁRA...

Zsarnay Lászlóné, Aranka a '70-es évek közepén kezdte meg életét a Bokorban, az un. „Vegyés” csoport- ban Hampel Karcsiéknál. Ez a „Vegyés” csoport a mai napig is megvan, és ő halálíg ennek a csoportnak tagja volt. Valószínűnek tartom, hogy nemcsak a közösségi találkozókon, hanem az éves bokorünnepeken is részt vett, és a Gyurka bácsi által elindított Szentlélek-váró imákon is. Természetesen ág-karácsonyokon, lelkigyakorlatokon úgylis, mint résztvevő, úgylis, mint „házasz- szony”. Sőt Aranka Barna miséit is rendszeresen látogatta. Mivel a mi találkozásunkat nem tudom pontosan felidézni, most úgy gondolom, hogy a fent felsorolt ese- mények valamelyikén találkozhattunk. Kölcsönösen szimpatizáltunk egymással, így idővel kialakult köz- tünk egy igaz, mély barátság.

Két ponton is közelebbé vált a barátságunk. Az egyik, hogy a '70-es évek végén összehoztam egy fiatal cso- portot, akikkel a találkozásaink Arankánál voltak. Aranka azért ajánlotta fel a lakását, mert a csoport tagja volt fia Attila, és Hampel Eszter is. A másik vonal pedig a jelenlegi közösségünk, amibe én kb. 2003 táján kerül- tem be.

Ez a jelenlegi közösség '98-ban jött létre azokból, akik a Barna miséjére jártak rendszeresen. Ennek a közös- ségnek alapító tagjai voltak Harasztiné Baby, Damján Gizi és Aranka. Később csatlakoztak a Ruzsák lányok, Varga Éva - Feri, Pörnyeci Vera – és talán még mások is. Jelenlegi tagok: D. Gizi, Varga Éva, Varga Erzsi, Soós Angyalka, Márczi Anca és jómagam: Debreczeni Zsuzsa.

Aranka nagyon nehéz sorsot kapott az élettől. A háború alatt 13 éves kislány volt (1931 november 19-én szüle- tett), szülei egyetlen gyermeke. Édesapja fogságba ke- rült, édesanyja pedig kórházba, mert meglőtték a térdét. Így egy pár hétig teljesen egyedül volt. A szomszédok adtak neki enni – ha észrevették, hogy éhes -, de olyan is volt, hogy nem volt mit ennie. Nem tudott nappalin továbbtanulni, így elhelyezkedett egy gyárban, ahol ad- minisztratív munkát végzett, majd estin érettségizett le. Közben férjhez ment, de a választása nem volt egyálta- lán szerencsés. Egy rabiátus férje volt, akitől rengeteget szenvedett, és az egyetlen fia – Attila – sem látott és nem is tapasztalt semmi jót az apjától. Végül csak a vá- lás volt a megoldás az életükre, hogy kimenekítse fiát az örökös botrányokból, igazságtalan bántalmazások- ból, amelyek nemcsak Attilát érintették, de a gyerekek el kellett szenvednie, hogy anyját bántalmazták. Aranka egyedül lábra állt, lakást szerzett, és nagy nélkülözések között, de tisztességgel nevelte fel fiát.

Attila - a Piaristáknál érettségizett – szintén rossz há- zasságot kötött, és a házasságukból született egy gyer- mek: Zsombor - akit Aranka mindig Zsombinak

nevezett, és nagyon szeretett, ill. kölcsönösen nagyon szerettek egymást. Zsombinak nem volt igazi otthona, mert édesanyjához nem mehetett, apjához sem, hanem az anyai nagyanyja fogadta be, de ott nagyon nehéz sorsa volt nagyanyja lehetetlen természete miatt. Arankához nem költözhetett, mert a lakás olyan kicsi volt, hogy oda sajnos nem jöhetett.

Attila második házassága sem lett jó, ahol született egy kislány. Aranka szerette volna megélni a „nagyanyai” szeretet, szerette volna, ha Zsombit is behozták volna a családba, hogy érezhesse, hogy testvére van, tartozik valakihez, de ez sem sikerült. Egyrészt Attila lehetetlen természete miatt és munkája miatt – a Hortobágyon élt, él, mint vadász, és ezért csak ritkán van Budapesten a családjával -, de második felesége sem tett meg semmit azért, hogy a testvérek együtt lehessenek. Így gyakorlatilag Zsombinak Arankán kívül senkije sem maradt.

Időközben Aranka és fia között rettenetesen megromlott a kapcsolat, főleg azért, mert Aranka Zsombit segítette, és ezt személyes sértésnek vette Attila. Évekig nem beszélt anyjával, rengeteg lelki szenvedést okozva evvel Arankának – holott neki kellett volna Zsombit támogatnia, és nem Arankát büntetni! Természetesen Zsombival sem volt semmiféle kapcsolata Attilának.

Az utóbbi kb. tíz(?) évben Aranka rengeteget segített volt férjén, aki külön lakott, de a kora előrehaladtával egészségi állapota megromlott. Aranka erején felül rendszeresen látogatta otthonában, ebédeket vitt neki, elhozta a mosnivalót, kiváltotta gyógyszereit, és közelharcot vívott vele, hogy menjen orvoshoz, és tartsa be az orvosi előírásokat. Azért fia Attila is látogatta apját és bevásárolt neki, és unokája is rendszeresen látogatta nagyapját, és segített mindenben, amiben tudott.

Aranka betegsége idején nagy támasza volt Zsombi, aki haláláig végig kísérte, és mindent megtett, amit tudott nagyanyjáért. Az egyetlen valakit temette el, aki törődött vele, és akitől igaz szeretet kapott az életben.

Mi, akik sok éve ismertük Arankát, így emlékezünk rá: Aranka egy pozitív, mosolygós személyiség volt. Nyitott volt az „új” és „modern” eszmék befogadására.

A találkozókra mindig készült, vagy ő vetett fel új kérdéseket, amiket megbeszéltünk. Mindig kedves volt. Amikor meghallotta hangunkat a telefonban, hallottuk a hangján, hogy nagyon örült. Észrevette az örömmünket, bánatunkat. Szívesen hallgatott meg minket, és bölcs tanácsai voltak. Minden érdekelte, amikkel foglalkoztunk.

Okos, gondolkodó ember volt. Imái a legnagyobb lelki mélységeket megjárta. Szívesen tanult. Még régebben, amikor teológiai tanfolyam volt a Bokorban, ő azt elvégezte. Szerette a természetet. Volt egy kis vityillója a Börzsönyben. Fiatalabb korában sokat járt ki oda egyedül. Az egész Dunakanyart be lehetett látni onnan. Egyszer kérdeztem, hogy nem fél-e ott kinn, ahol közel-távol nem volt senki. Nem – válaszolta -, a Teremtővel vagyok itt egy. Szívesen járt velünk kirándulni is. Egy

derűs ember volt, csak amikor fiával megszakadt a kapcsolata, akkor sokszor volt szomorú. Örült, amikor V. Erzsi megkérdezte, hogy szeretné-e a betegek szentségét felvenni. Így halála előtt kb. két héttel sikerült elvinni hozzá Tamás atyát, aki felkészítette az utolsó útjára.

Megbékélten, derűsen tért haza Teremtőjéhez.

2017. július 21.-én.

KIRÁLY IGNÁCZ

JÉZUSRÓL SZÓLÓ PRÓFÉCIÁK...

Az evangélisták meg akarják győzni olvasóikat arról, hogy a názáreti Jézus a Fölkent, a Messiás, a Megváltó. Mindegyikük olyan eszközöket használ, melyek segítik céljukat.

Máté evangéliuma/80-90 körül/ kiemelkedő a „jövendölések” tekintetében, hiszen az ő célja, hogy meggyőzze a zsidó olvasókat Jézus Messiás voltáról. Ezért az olvasói számára szent könyvekből igyekszik minél több olyan idézetet használni Jézus mellett, melyek kétségtelenné tehetik: nem kell már várni, Jézusban eljött a várva-várt Messiás.

2,15: „Egyiptomból hívtam az én fiamat.” Jahve kivezette népét az egyiptomi fogságból, amint ezt Ozeás 11,1 írja. Ezt vetíti rá Jézusra.

2,18. Gyermekek gyilkosság gyászának kiemelése. Jeremiás /31,15/ a fogságban lévőknek ír, gyászoló, síró helyzetre reagál pozitív tartalommal: van vigasztalás számotokra /31,16/. A pozitív végkicsengésű prófétai szót negatív részével alkalmazza Heródes gyilkosságaira.

2,23: „Názáretinek fogják hívni.” A Bírák 13,5-7-ben Mánóch meddő feleségének gyermeke fog születni, akit Jahvének kell szentelniük: „Jahve nazírja lesz.” Nem csupán mellékneve lesz, hanem életre szóló küldetése. Jézussal kapcsolatban ebből csak a származási helyét hangsúlyozza Máté.

4,14-16. Zabulon és Neftali földjére, Kafarnaumba költözik Jézus. Izaiás 8,22 és 9,1 szerint az asszírok Észak-Palesztina elfoglalását bevezik /Kr.e. 732/. A próféta reményt sugall elkeseredett népébe: az Úr megalázta népét, de majd fényesség jön a sötétség után. Jézus Kafarnaumba költözése egyszerű lakhely változtatás, de mivel a terület szerepel a Bibliában, alkalmazható Máté szerint Jézusra, mint egy új fényesség megjelenésére.

8,17. „Elveszi gyengeségeinket”. Péter házában, Kafarnaumban sok gyógyító jó cselekedetet tesz Jézus. Izaiás 53,4 /Jahve Szolgája énekek/ a fogságban lévő népnek erőt adó pozitív jövőképet rajzol, miszerint Jahve majd „elveszi gyengeségeinket”. Minden terapeuta /gyógyító/, minden népet segítő Isten művét folytatja, Jézus is.